

m most

Číslo 5/II

květen 2000

Proti dobrovolnému daru

Ježíši důvěřuji Ti!

Opět po roce slavíme slavnost Zmrtvýchvstání Páně a prožíváme velikonoční období. Už jsme si zvykli na to, že jsme různými sdělovacími prostředky krmení nesmyslným názvem "svátky jara". Je pravdou, že velikonoce se slaví v jarním období, - je to neděle po prvním jarním úplňku, ale to je taky všechno, co mají tyto svátky s jarem společného. Veliká noc je nocí vysvobození vyvoleného národa z egyptského otroctví v zákoně starém, na což navazuje skutečnost Kristova zmrtvýchvstání v zákoně novém. Tyto svátky bychom mohli zcela bez váhání nazvat svátky Božího milosrdenství. Vždyť v Písmu svatém čteme, že Bůh tak miloval svět, že vydal svého jednorozeného Syna aby žádný, kdo v Něho věří nezahynul, ale měl život věčný. Když si uvědomíme, že Syn byl vydán za hříšného člověka, kterého by mohl podle Boží spravedlnosti odsoudit, pak zde máme definici milosrdenství Božího. Je to zvláštní odrůda Boží lásky vůči tomu, kdo si ji pro své skutky podle pravidel spravedlnosti vůbec nezaslouží. Bůh ale vidí to, že si svůj hřích uvědomuje a že jej lituje, že má pevnou vůli se napravit a proto hřích zahlazuje svým odpuštěním. Na toto odpuštění neexistuje žádný právní nárok, je to nezasloužený Boží dar. Na tyto skutečnosti upozorňuje zvláště v tomto jubilejním Svatém roce událost, která se stala v neděli 30. dubna 2000 na Svatopetrském náměstí, kdy Duch svatý ústy Kristova náměstka na této zemi, Svatého Otce Jana Pavla II. prohlásil, že Sestra Faustyna Kowalská, apoštolka Milosrdenství Božího, je svatá. Prohlásit někoho svatým není totéž, co dát mu odznak, titul či diplom.

Toto konstatování je slavnostním prohlášením, že dotyčný svatý, či svatá je již v nebi ve stavu blaženého patření na Boha a že její život může být příkladem a povzbuzením k našemu následování Ježíše Krista na cestě do Božího království. Svatými činí lidi Bůh, papež tuto skutečnost pouze závazně prohlašuje. Život svaté Faustyny Kowalské je snad docela dobře znám. Připomeňme si jen ve stručnosti jednotlivé důležité mezníky. Narodila se 25.8.1905 ve vesničce Głogowiec. Dne 27.8.1905 byla pokřtěna v kostele sv. Kazimíra ve Świniacach Warckich (Wrocławská arcidiecéze). Pochází z vícečlenné chudé vesnické rodiny. Ve svých sedmi letech cítí volání Boží k zasvěcenému životu. Později se svěří s touto touhou rodičům, ale setká se s nesouhlasem. Rodina byla jistě zbožná a neodřekla by Bohu nic, ale je třeba pomáhat, aby v rodině nechyběly základní prostředky. Snad je třeba připomenout, že jméno Faustyna je jménem řeholním, které přijme při vstupu do kláštera. Křestním jménem se jmenuje Helena. Musí pracovat a peníze posílá domů. V jednom období ale začne žít veselým životem svých vrstevnic, aby v sobě přehlušila Boží volání, když rodiče nesouhlasí. Vážným momentem, který rozhodne o dalším jejím životě je zjevení Ježíše Krista celého zbitého a od krve zrovna při zábavě. Helena se vyděšeně ptá: "Kdo ti to udělal?" Na tuto otázku slyší jednoduchou odpověď: "Ty mi to děláš, jak dlouho budu na tebe trpělivě čekat?" Bez dalšího rozhovoru s rodiči se vydává na cestu do Varšavy. Jde od jednoho kláštera k druhému, ale nikde ji nepřijmou. Je chudá,

nemá ani žádné věno. Zde se nejedná o nějakou lakotu či chtivost majetku, ale každý klášter musí z něčeho žít. Až klepe na bránu kláštera kongregace Matky Božího milosrdenství. Představená ji posílá do kaple, aby se Pána domu zeptala, zda ji přijímá. Na tuto otázku slyší odpověď: "Ano, přijímám, jsi v mém srdci." Když se s tím svěří představené, ta jí odpoví: "Když tě přijal Pán, i já tě přijímám". Začíná řeholní život. Není to život v bavlence, modlitba se střídá s prací, je třeba se cvičit ve ctnostech, vždyť to je denní chléb Bohu zasvěcených osob. A přichází Pán aby ve svých zjeveních učil o svém milosrdenství. Nazývá ji apoštolkou, nebo taky svojí důvěrníci. Tato zjevení ale nemají být jen její osobní záležitostí, má o nich moc mluvit celému světu. Přicházejí kruté zkoušky: fyzická slabost, nemoc, stavy bez útěchy a světla, ale skrze zpovědníka je dokonale vedena Bohem tak, aby svůj úkol splnila. Pán Ježíš nařizuje nechat namalovat obraz, který dobře známe s popiskou "Jezu ufam Tobie" a zaslibuje veliké milosti všem ctitelům a šířitelům Božího Milosrdenství a úcty k němu. Píše z poslušnosti svůj Deníček, který dnes již oběhl celý svět a ve kterém je zachycena v podstatě celá Kristova nauka o Jeho Milosrdenství. Z Deníčku lze taky vysledovat zápas Sestry Faustyny o osobní svatost. Po dlouhé nemoci a velkých utrpeních snášených s hrdinskou trpělivostí, vírou, nadějí a láskou umírá 5.10.1938 ve svých 33 letech Krakově-Lagievnikách a 7.10.1938 je pohřbena. Za necelých 30 let

- dne 31.8.1968 byl otevřen beatifikační proces, který začal na diecézní úrovni dne 21.10.1965 v Krakově pod vedením krakovského arcibiskupa Karola Wojtyły. Tento nástupce apoštolů a pastýř krakovské arcidiecéze z vůle Boží usedne 16.10.1978 na stolec svatého Petra jako jeho nástupce a přijme jméno Jan Pavel II. Za dalších 15 let po definitivním ukončení beatifikačního procesu ji v neděli 18. dubna 1993 definitivně prohlásí blahoslavenou. Je to neděle po velikonocích, která má být podle Kristova přání slavena jako svátek Božího Milosrdenství. Touto beatifikací je povoleno prokazovat jí veřejnou úctu v její rodné vlasti. Letos, opět v neděli Božího Milosrdenství - 30. dubna 2000, po sedmi letech je Sestra Faustyna slavnostně kanonizována, čili svatořečena a od tohoto dne je možno jí prokazovat veřejnou úctu v celé církvi na celém světě. Aby nedošlo k omylu, či nedorozumění: My jsme v našem farním kostele prokazovali úctu Božímu Milosrdenství: novénou od Velkého Pátku do neděle po velikonocích, modlitbou Korunky k Božímu Milosrdenství, kterou Sestru Faustynu naučil sám Pán Ježíš, každý pátek po mši svaté. Tím jsme neprokazovali úctu osobě Sestry Faustyny. V letošní postní době jsme v kostele hostili její ostatky v malém relikviáři, ovšem to byla záležitost spojená již s její kanonizací a já mohu říci, že toto byl Boží dar, protože to přišlo bez jakéhokoliv mého přičinění. Rovněž tak bez jakéhokoliv osobního přičinění jsem mohl ve Svatém týdnu přivést z domovského kláštera Sestry Faustyny z Krakova-Lagievnik její ostatky pro náš farní kostel. A nedovedu si to ani představit ani vysvětlit nijak jinak, než jako dar Božího Milosrdenství, že jsem mohl tento relikviář s částkou jejich ostatků zadržet do hlavního oltáře při mši svaté zrovna v neděli po velikonocích - 30. dubna 2000 v podstatě ve chvíli, kdy ji na Svatopetrském náměstí svatořečil papež Jan Pavel II. Jsou to první ostatky svaté v našem farním kostele. Jistě, hlavní v nejširším slova a plném slova smyslu je zde Pán Ježíš, před kterým s úctou poklekáme. Přítomnost ostatků apoštolky Božího Milosrdenství by nás měla doslova provokovat k úctě a spolupráci s Milosrdenstvím Božím. Vždyť při jednom zjevení řekl Pán Ježíš Sestře Faustyně nanejvýš výstižná a aktuální slova: "Svět nedosáhne pokoje, dokud se neponoří beze zbytku do hlubiny mého Milosrdenství." Všechny svátosti jsou dílem Milosrdenství Božího a podívejme se bez přehánění či soudu jak se život mění, když se přestane svátosti přijímat. Jak se mění svět, ve kterém není s Bohem moc počítáno. Když mluvil zhruba před sedmi lety pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk o potřebě morálky a proměny srdce, smáli se mu. Po sedmi letech slyšíme, že morálka je potřebná, jinak to můžeme v podstatě zabalit. Jenomže morálka v pravém slova smyslu není totéž co tableta Paralenu, kterou stačí spolknout a za nějakou chvíli ustane bolest hlavy. Morálka je výsledek procesu, který bychom mohli nazvat "přestavba duše" a zde to bez Milosrdenství Božího nejde. Mnozí se o to různě pokoušeli ale bez efektu.

Není taky náhodou, že Pán Ježíš zrovna v tomto čase vybral jednu osobu, aby skrze ni mluvil světu o svém Milosrdenství. Ostatně není to poprvé: v listě Židům se hned na počátku praví, že mnohokrát a mnoha způsoby mluvil Bůh v minulosti k naším předkům. A vždy skrze jiného člověka. Děkujeme Mu, že chtěl mluvit a mluvil a mluví i k nám. Je si třeba přát jen jedno: Zaslechnete-li Jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce. Mnozí se o

to v historii pokusili, mnohým se to i povedlo, ale výsledek byl vždy nešťastný. Ať nás tedy sv. Faustyna Kowalská, spojená i s naším kostelem a farností skrze ostatek jejího smrtelného těla přítomného v našem kostele k Bohu vede svým příkladem, svou přímluvou a Milosrdenství Boží nám všem u Boha hojně vyprošuje. S tímto přáním mi v pondělí 17. dubna 2000 předávala relikviář v krakovském klášteře Sestra Beata, téměř devadesátiletá řeholnice, která sv. Faustynu Kowalskou znala osobně. I já sám o její přímluvu u Boha pro svoji službu ve prospěch duší svěřených pokorně prosím.

P. František

K zamyšlení...

Na nástěnce u vchodu do jedné farní budovy se objevil malý letáček s následujícím textem, který je opravdu vhodný k zamyšlení:

Vítáme Vás u prahu farní budovy - centra Římskokatolické farnosti v Přicházíte jistě s určitým přáním, které Vám chceme podle možností splnit. Prosíme ale, abyste si uvědomili, že Kristova Církev není totéž co multiservis, kde předneseme své požadavky a ty nám musejí být splněny. Církev z vůle Ježíše Krista disponuje určitými hodnotami, které jsou ovšem nezaslouženým Božím darem, tedy milostí a na tu není právní nárok. Proto prosíme i o pochopení z Vaší strany: jsou-li splněny předpoklady pro splnění toho či onoho přání, pak je splníme velmi rádi. Není v naší pravomoci ale měnit ustanovení dána Ježíšem Kristem či právoplatnými představenými Církyve, kteří tuto službu konají z pověření Ježíše Krista. Řád platí ve vesmíru, v říši zvířat, ve společenství státním a tedy i v Církvi. Naším úkolem není jej pirátsky měnit, ale s úctou zachovávat. Děkujeme za Vaše pochopení.

Prostřednice všech milostí

Ne každý má zrovna nejlepší vzpomínky na otce. Ne každého pojem “otec” zahřeje u srdce. Většinou ani nevíme, co si máme pod pojmem “otec” představit, protože vnímáme, že ne vždycky s našimi otci bylo všechno v pořádku. V pojmu “otec” se vyskytuje podle vnímání normálního člověka, bytost tvrdá, přísná, nadřazená ostatním, která se sice občas dokáže usmát, ale většinou je ustaraná, zamyšlená ... No a když se do toho ještě vmíchá alkohol, pak je to bytost, která pod vlivem alkoholu často přestává být člověkem a přestává jednat jako člověk. Zhruba toto nám vybaví pojem “otec”.

Samozřejmě, ne všichni otcové jsou stejní. Nicméně všichni otcové mají své chyby a nedostatky, které způsobují, že děti přistupují k nim s jakýmsi odstupem. Pán Ježíš přichází na zem, aby nám ukázal a seznámil nás s jedním Otcem, kterého znal velmi dobře. Protože Starý zákon sice ukazuje na Boží vlastnosti, ale sám o sobě je hodně tvrdý a přísný. Proroci ukazují na Hospodina jako na otce milosrdného, který nechce, aby bezbožný zemřel, ale aby se obrátil a byl živ, a když se Hospodin zjevuje Mojžíšovi, říká o sobě, že je nejvyšší milosrdný a dobrotivý, ten, který odpouští viny, ale díky mnoha zotročováním, se do Izraelského národa vryla představa Boha mstitele. To způsobovalo, že tak, jako my se pod pojmem “otec” někde v hloubi srdce oťeseme (ne každý se stejnou intenzitou), tak také v představách Izraelitů byl Bůh někým tvrdým.

A třebaže Pán Ježíš nám přišel ukázat, jak dobrý Otec je, zůstává v nás to mužství otcovo, kterého se děti svým způsobem bojí anebo řekneme-li to jinak, mají před ním respekt. Ale což takhle pojem “matka”? Srdce ihned pookřeje a objeví se v něm naděje. Proč? Matka poskytuje ochranu dítěti od okamžiku početí. Ona je v tomto smyslu opravdu útočištěm, a každý člověk to tak vnímá, protože kdesi hluboko v podvědomí každého z nás jsou “vzpomínky” na chvíle strávené v lůně své matky, kde jsme mohli vnímat tlukot jejího srdce, hlas a vlastně vše, co prožívala. Proto i my křesťané potřebujeme Matku. A to matku, která bude opravdu bez chyby plnit svůj úkol matky. A jedním z těch úkolů je vést své děti k úctě a lásce vůči otci. Nejlépe se to dělá tak, že matka dítěti ukazuje na to, jak je otec dobrý, jak nás všechny má rád. Že ačkoli dokáže být přísný, nepřestává být milý a jeho láska daleko přesahuje spravedlnost. A tady se matka stává skutečným prostředníkem mezi dítětem a otcem, protože přivádí pomaličku oba dva k sobě.

Otec samozřejmě ví, že své dítě miluje, ale problém je v tom, že dítě je jakýmsi způsobem slepé a nevidí jeho vlídné a něžné doteky a chování, protože jeho představa mu nedovoluje důvěřovat, třebaže ví, že ho otec má rád. Tady matka si vyprošuje od otce různé dary, které dítě potřebuje i nepotřebuje, aby mu zpříjemnila život. Samozřejmě dítě vnímá, že ty dary dostává od matky, a proto stále více lne k matce. A teď nastává

okamžik velmi důležitý a to ten, že matka chce dítěti říci jedno tajemství: “Podívej se, to, co ode mne dostáváš, já přijímám od tvého otce. To on mi dává dary, které máš ty. A on moc dobře ví, že to je pro tebe a dává mi to s radostí, protože tě má rád.” Tímto způsobem odvrací pozornost dítěte od ní samé k otci, aby prohlédlo a uvědomilo si, že nebýt otce, nemá matka co dát. A když pak začne o tom stále více uvažovat, pomaličku, ale jistě i ono si zamiluje otce a jeho vztah se k němu začne měnit. Přesto nezaniká láska k matce, protože ona stále zůstává tou, která přivedla dítě k otci - zůstává prostřednicí.

To, že nazýváme Marii prostřednicí všech milostí je proto, abychom se nemuseli bát, že bychom něco nemohli skrze ni vyprosit. Ona jediná z nás lidí zůstala Bohu věrná až do odchodu z tohoto světa a nikdy nezneužila darů, které jí byly dány, a proto si zcela po právu zaslouží absolutní Boží důvěru. Svou moc projevuje už v Káni Galilejské, jak víme, když byla s Ježíšem a jeho učedníky na svatbě. Přes Ježíšovy protesty je příčinou, která vyprovokuje svého Syna, aby zahájil své veřejné působení prvním zázrakem. A Pán už tehdy ukazuje, že jí neumí odporovat, pro její poslušnost a pokoru. A tato její absolutní poslušnost a pokora také způsobuje, že dostává od Boha Otce veškeré milosti, které nám rozděljuje. Anebo z jiného úhlu, ona pro nás vyprošuje od Otce ty milosti, které potřebujeme a o které prosíme. Na její přímluvu nebeský Otec dává každému to, oč prosí. Stále však zůstává faktem to, že ne Maria, ale Bůh Otec, Syn a Duch svatý je tím zdrojem, ze kterého milosti na nás plynou. Bez něho by Maria nezmohla vůbec nic. A Bůh moc dobře ví, komu a proč tyto dary dává, a dává nám je s radostí, protože nás miluje. Kdybychom toto pochopili a vžili se do situace Mariiny, určitě bychom změnili také přístup k nebeskému Otci.

Maria je prostřednicí všech milostí. Není jejich příčinou. Je zde proto, aby nám ukázala Boží dobrotu a něhu vůči nám. Je zde proto, abychom se přestali dívat na Boha ustrašeně jak Adam po prvotním hříchu, ale abychom se do něho zamilovali jako nevěsta do svého ženicha. Tím se samozřejmě nezmění vztah k ní samé, protože ačkoli přilneme z celého srdce k Bohu, ona bude stále tou, která nás k němu přivedla. Radost tak dostane svého vrcholu.

Maria je prostřednicí všech milostí. Z tohoto pohledu můžeme k ní vzhlízet jako k “všemohoucí”. Bůh jí nikdy neřekne “NE”. O co poprosí, to dostane. Bůh k ní má absolutní důvěru, protože nikdy žádný jeho dar nezneužila. Naučila se vynikajícím způsobem plnit Boží vůli a naslouchat jí, takže ani ona nikdy nebude prosit o něco, co by odporovalo Boží vůli. Sama velmi dobře ví, co potřebujeme a jestli to, oč prosíme nám prospěje nebo ne. A pokud naše prosby budou v souladu s Boží vůlí a budou rozumné, byť by se týkaly obyčejných hmotných věcí, můžeme si být jisti, že to, oč prosíme na přímluvu Panny Marie, stoprocentně obdržíme. Ne třeba tehdy a takovým způsobem, jak si to představujeme, ale obrníme-li se trpělivostí, dočkáme se ovoce své důvěry. Většinou to však přichází nečekaně náhle a brzy.

Znovu však je třeba si neustále připomínat jednu základní a důležitou pravdu. Maria není krásnější, něžnější, dobrotivější, milejší, láskyplnější a kdoví co ještě, než Bůh Otec. Maria je člověk, to znamená pouhý tvor a ten nemůže být dokonalejší než jeho Stvořitel. Nebojme se sice být zahleděni do Marie, zvláště v tomto měsíci a v tomto jubilejním roce, ale nezapomínejme, že její dokonalosti v nekonečné míře převyšuje Boží dokonalost. I ona je stvořena k obrazu a podobě Boží. Bůh je tím vzorem, za kterým máme jít. Maria z nás lidí je nejvznešenější, ale ani její dokonalosti nejsou absolutní. Úkolem matky, jak jsme říkali, je přivést děti k otci a tišit spravedlivý hněv otce, aby se vztah mezi dětmi a jím upevňoval. Teprve až dovede své děti k tomu, že si opravdu zamilují otce a budou vůči němu prožívat bázeň ne už strach, teprve tehdy ani otec nebude mít důvod se hněvat, když zjistí, že jeho děti ho začínají milovat a jsou s ním rádi, dovrší se úkol matky a její štěstí naplní celý dům. Teprve tehdy se rodina stává opravdovou rodinou, kde všichni drží pohromadě a spojuje je vzájemné pouto lásky, které nedovolí jen tak někomu zranit ostatní. Matka se raduje z toho, že děti našly k otci cestu, děti se radují z toho, že už nemusí mít strach ze svého otce, otec se raduje, že se ho děti přestávají bát a že jejich poslušnost vychází opravdu z lásky a děti s otcem prožívají nesmírnou vděčnost vůči matce, že dokázala být tím mostem – prostředníkem – skrze který se děti dostaly k otci a otec k dětem.

P. Miloslav

Pout' do Říma

Milí farníci, chtěla bych se s Vámi podělit o zážitky, které jsem měla na pouti do Říma. Ze všeho nejdřív se ale musím vrátit do loňského roku, kdy jsme všichni možná poprvé slyšeli o získání plnomocných odpustků a o milostivém létě. Čím víc jsem o tom četla a slyšela od našich Otců biskupů a od našich třineckých Otců Františka a Miloslava, tím víc jsem zatoužila poznat a prožít co tato slova vlastně znamenají. A tak

nadešel ten tolik očekávaný den, kdy jsme se do toho "Věčného města", v doprovodu i duchovního otce P. Adama Kazperka z Fulneku, dostali. První projití Sv. bránou, mši svatou a křížovou cestu jsme měli v bazilice sv. Pavla za hradbami. Hodně poutníků mělo čas i příležitost ke sv. smíření. A tak jsme byli všichni dobře připraveni a měli ten úmysl ty plnomocné odpustky získat.

Po asi 22 hodinové jízdě autobusem a celodenním už vlastně putování, jsme večer tak i trochu lidsky zatoužili po očistě těla a odpočinku. Každý měl představu hezkého hotelu se vším všudy a ono nás čekalo překvapení. Jako praví poutníci jsme dostali ubytování v letním kempu v buňkách a veškeré sociální zařízení nebylo v ubytovně, ale pod širým nebem. Ráno jsme měli budíček v 4.30, jenže už dávno předtím nás vzbudila bouřka, která se přehnala nad námi a nechtěla nás opustit. Těžko se vstává do tohoto nečasu, byla nám velká zima, většina z nás spala ve všem co jsme měli sebou, muži si aspoň připomněli vojenské období. Čekala jsem, že se kolem mne spustí další bouřka nadávání, jak nás ta cestovka "vypekla". Ale vítalo mě teplé křesťanské pozdravení, milé úsměvy a povzbuzení. Díky naší milé průvodkyni, která byla nevěřící, ale která měla o nás opravdový zájem, jsme se včas dostavili do auly Pavla VI., kde jsme měli mši svatou s našimi Otcí biskupy. Na konec mše svaté jsme si všichni společně zazpívali naši krásnou hymnu "Kde domov můj" a chorál "Svatý Václave". Těžko se hledají slova jak vyjádřit naše dojetí, ale určitě každý z nás aspoň malou myšlenkou zaletěl domu k Vám, kteří jste tam s námi nebyli. No a pak se naše líce rozjasnily, protože přišel za námi Svatý Otec Jan Pavel II. Čekali jsme, že bude spíš unavený, když měl předtím tak náročný týden ve Sv. zemi, ale Sv. Otec byl ve velice výborné náladě a bylo vidět, jakou radost z nás má. Zvláště když mu v přednesu Otec biskup Graubner připoměl "Sv. kopeček, plný jeho oveček". Svatý Otec nás samozřejmě česky taky oslovil, přivítal a dal nám požehnání. Nechtělo se nám Sv. Otce propustit, aplauzu a provolávání bylo dost a dost, ale všechno jednou končí a těšili jsme se, že ho druhý den zase uvidíme a uslyšíme. Po skončení na nás čekala nádherně modrá obloha, sluníčko nás hřálo a pokračovali jsem v dalším náročném programu. Prošli jsem s modlitbami dalšími dvěma Svatými branami v bazilice S. Giovanni in Laterano a bazilice S. Maria Maggiore. Kdo už v Římě byl, tak ví, o které jde. No a pak až do večerních hodin jsme šli pěšky dobývat Řím. Večer nás autobus zavezl do těch našich pravých poutnických ubytoven. V tuto druhou noc v Římě byla akorát změna ta, že nás v noci neprobudila bouřka, ale pravá pro mne snad sibiřská zima a k ránu lehce poletující sníh. Nevím proč, ale mě v to ráno napadla písnička, kterou teď zpívám v našem kostelíčku "Hledám kde bydlíš Pane" a tak jsem si v tu chvíli uvědomila a poznala, že bydlí i tam, kde je lidem zima. Jenom je Ho třeba všude hledat. Já jsme Ho opět našla ve svých spolupoutnících. A bylo nedělní ráno a my jsem jeli na mši svatou do baziliky sv. Petra. Čekala nás čtvrtá brána, pro mne ta nejdůležitější. Prošli jsme jí s vroucími modlitbami. Měla jsem to štěstí, že jsem se dostala úplně náhodou ke kraji, takže průvod s našimi Otcí biskupy jsem viděla úplně zblízka. Uvítal nás kardinál Vlk a připomněl kořeny naší víry, které máme na Velehradě a v Římě. Velmi poučná a výstižná slova byla homílie Otce biskupa mons. J. Škarvady, který nám připoměl, že člověk který svou víru neživí, vlastně duševně umírá. Na závěr mše svaté jsme zpívali hymnu Velkého jubilea. Těžko se nám loučilo s překrásnou a majestátnou bazilikou. Ale to už nás čekalo Svatopetrské náměstí. Naši Otcové biskupové se k nám rozešli a každý kdo chtěl, měl možnost si s nimi promluvit anebo si vyprosit alespoň podpis. Čekali jsme samozřejmě na Sv. Otce a jeho modlitbu Anděl Páně a asi hodinové stání jsme využili k posílení naší víry písněmi. Přesně ve 12 hod. se Sv. Otec objevil v okně svého bytu a promluvil i k nám Čechům. Určitě většina z Vás každou neděli sleduje Anděl Páně v televizi a tak jste měli možnost vidět i tak trochu nás nebo alespoň náš český prapor. Snažili jsme se překřičet těch asi 50 tisíc Italů, kteří tam měli taky svoji pouť a dalších tisíce jiných, ale nakonec jsme to vzdali, vždyť o to ani nešlo. Každý, kdo tam byl, stejně volal a prosil ve svém srdci i za Vás. Nakonec jsme si opět zazpívali "Kde domov můj". Těžko se hledají slova, když si uvědomíte v tu chvíli, že pouť vlastně končí a vy najednou cítíte, že to milostivé léto oslovilo a dotklo se i vás. Milí farníci, Vy, kteří můžete, zajedeťte si aspoň jednou v tomto jubilejním roce do míst s celoroční možností získání plnomocných odpustků, oživte svou víru, nestyďte se za ní a to milostivé léto se dotkne určitě i Vás. A Vy, kteří jste nemocní, staří, nešťastní a osamělí, neplačte nad sebou, modlete se a budete i Vy vyslyšeni. A moc Vám přeji, aby se to milostivé léto dotklo i Vás a třeba se Vás aspoň trošičku dotkne i tím, že jsem se s Vámi o tom putování do Říma chtěla podělit.

Marie Nytrová

Na pamięć przyszłym pokoleniom?

Przed kilku laty, kiedy byliśmy ze Scholą w Ołomuńcu, zwiedziliśmy między innymi tzw. "Přemyslovský palác". Obejrzelismy w nim również salę, w której archeolodzy odkryli wyryte napisy (podpisy, wierszyki,...) na ścianach i gzymsach okiennych. Z charakteru tych napisów usądziłem, że pomieszczenie to służyło dawniej jako klasa szkolna przy szkole biskupiej.

Piszę o tym dlatego, bo zauważyłem, że i w naszym kościele mamy podobne napisy - mianowicie na chórze kościelnym. Możemy je znaleźć na filarach, na balustradzie czy też - niestety - z tyłu organów. Są wyryte jakimś ostrym narzędziem, ale i wypisane zwykłym ołówkiem.

Pierwszą reakcją każdego inteligentnego człowieka będzie oczywiście myśl, że jest to zwykły wandalizm, że coś takiego może zrobić tylko ktoś niespełna rozumu. A jednak... Często zastanawiam się, jakimi ludźmi właściwie byli autorzy tych podpisów? Jaki był ich zawód, co robili na chórze? Byli to chórzyści czy członkowie orkiestry, którzy "nudzieli się" podczas homilii, czy też parafianie, którzy nie umieli znaleźć swojego miejsca "na dole" w nawach kościoła? Przy niektórych z tych imion są również daty ich powstania. A właśnie te daty skłoniły mnie do tego, żebym zaczął rozmyślać o tych ludziach. Niektórzy z nich na pewno już nie są między nami - 25.03.1927, r. 1920, a najstarsza data, którą dotychczas udało mi się odkryć - 21.01.1902! Data sprzed 98 lat, 17 lat po wybudowaniu naszej świątyni, 12 lat przed wybuchem 1-wszej wojny światowej, za pontyfikatu papieża Leona XIII, 60 lat przed moim urodzeniem.

Chyba się już nie dowiem nic konkretniejszego o tamtych ludziach, chociaż ich potomkowie są prawdopodobnie między nami. Ale nie o to mi chodzi. Przyszło mi na myśl, że w kronikach kościelnych znajdujemy imiona proboszczów, księży, może organistów czy dyrygentów, kościelnych... Ale jest rzesza ludzi, którzy służą kościołowi właściwie anonimowo. Ilu ludzi w 115-letniej historii naszej parafii służyło jej swoim śpiewem w chórach kościelnych, ilu sprzątało nasz kościół dekorowało go kwiatami, ilu ludzi stroiło choinki świąteczne, ustawiało żłóbek bożonarodzeniowy czy też Boży Grób? A ilu ludzi pomagało przy remontach elektroinstalacji czy przy dalszych większych akcjach (np. malowanie kościoła). A kościół to nie tylko sam kościół, ale też plebania (tu myślę o gospodyniach, ale też o paniach, które utrzymują w porządku i czystości szaty liturgiczne, obrusy itp.). Nie mogę też zapomnieć o otoczeniu kościoła - odśnieżanie i posypywanie chodników, grabienie liści, koszenie trawy. I jeszcze diakoni, akolici, ministranci... Ciekawe, ilu było naprzykład w naszym kościele ministrantów? I jak potoczyły się ich dalsze losy?

Tych nazwisk, wypisanych na chórze kościelnym, nie jest znowu tak wiele. Jest to zaledwie ułamek tych wszystkich, którzy służyli i służą. Ale jest Ktoś, kto zna ich wszystkich. Ten, kto powiedział, że nie powinna nasza prawica wiedzieć, co czyni lewica. Ten, który powiedział, że zna owce swoje - nasz Ojciec w niebie. A On nie potrzebuje ryć nazwiska swoich służebników do kamiennych czy ceglanych murów, ale zapisze imiona wiernych i sprawiedliwych sług swoich w Księdze Życia...

Na zakończenie tego krótkiego rozważania - mam nadzieję, że nikt z nas nie będzie rył swoje imię do ławek czy też filarów, w końcu jest jedno trafne przysłowie: "nazwisko głupie na każdym słupie". A jednak ciekawi mnie jaka ręka wypisała tę datę: 21.01.1902?

Ing. Mgr. Stanisław Janczyk

Rozhovor s doc. Petrem Chalupou, ředitelem Českého katolického biblického díla:

Představil byste se, otče, několika slovy čtenářům "MOSTU"?

Jsem katolický kněz, patřím k salesiánské kongregaci. Po vysvěcení na kněze v roce 1980 jsem působil na několika místech olomoucké arcidiecéze. Od roku 1990 učím na Cyrilometodějské teologické fakultě v Olomouci. Vyučuji úvod do Starého zákona, výklad biblických textů a také biblickou hebrejštinu.

Jste spokojen s povoláním kněze a s prací na fakultě?

Kdybych nebyl knězem rád, asi bych jím nebyl vůbec. Ale nikdy jsem neočekával, že bych se díky kněžskému povolání musel cítit pořád spokojený. S těžkostmi se ve svém způsobu života potýká občas každý člověk. - Práce na fakultě je teď jinou podobou mé pastorační činnosti. Nedá se říct, že by byla snadnější než ta “v terénu”, někdy je naopak mnohem náročnější.

Můžete nám říci, jak jste se stal ředitelem Českého katolického biblického díla?

Po stránce formální je odpověď jednoduchá: V roce 1996 mě do této funkce zvolili členové správního výboru ČKBD. - Po stránce obsahové: Díky svým zahraničním kolegům a přátelům jsem poznal, co v praxi znamená biblický apoštolát; jde tedy o druhou formu mé nynější pastorace.

Co považujete za prvořadé ve své funkci?

Na prvním místě je třeba dostat vůbec do povědomí lidí, že existuje České katolické biblické dílo, které v roce 1993 zřídila Česká biskupská konference. Všichni členové správního výboru, tedy zástupci jednotlivých diecézí, se snaží různými způsoby prezentovat ČKBD (přednáškami na biblická témata, školeními, kurzy, vedením duchovních obnov a exercicií, přípravou materiálů k praktické práci s Biblií atd.).

Z čeho máte ve své práci největší radost a co vás nejvíc tíží?

Největší radost mívám, když lidé pochopí, co znamená “praktická práce s Biblií”; když účastníci některého setkání pokračují v tomto způsobu četby Bible a uvádějí do něho další a další.

Tíží mě nepochopení z různých stran a v různých podobách. Zde nemůžu být konkrétnější, protože by to mohlo v důsledcích znamenat víc škody než užitku.

Kolik procent křesťanů se podle Vás věnuje pravidelné četbě Bible?

Těžko odhadnout procentuální podíl. Myslím však, že mezi pravidelnými čtenáři Bible je velmi málo katolických křesťanů. Má to jistě historické důvody. Ale do budoucna bychom se s tímto stavem neměli jen smířovat. Druhý vatikánský sněm nás v tomto smyslu povzbuzuje naprosto jednoznačně.

Myslíte si, že obstojí argument většiny katolíků, že četba Bible je příliš těžká?

Samotná četba nebude asi tak obtížná. Těžkosti většinou začínají ohledně správného porozumění, zvláště některým textům. I zde však platí, co známe obecně: Ten, kdo není schopen podstoupit při nějakém úsilí obtíže, obvykle toho moc nedosáhne. Jedním z hlavních úkolů ČKBD je nabízet čtenářům různé pomůcky ke správnému chápání biblického textu. Ve spolupráci s Karmelitánským nakladatelstvím vycházejí např. komentáře k Novému zákonu.

Máte při svých povinnostech ještě čas na své koníčky a záliby. V případě, že ano, které to jsou?

Mám rád přírodu a rád chodím lesem. Když si někdy myslím, že na pohyb v přírodě nemám čas kvůli svým povinnostem, můj zdravotní stav mi velmi rychle připomene, že je třeba dbát i na tuto oblast.

Rozhovor připravily Pavla Golasowská a Michaela Wawreczková

Pro život !

V návaznosti na uveřejněný článek Centra pro ženy a dívky, které pracuje v našem městě a snaží se nabídnout pomocnou ruku ženám, které se dostaly do těžké životní situace, i třeba neplánovaným těhotenstvím, otiskujeme letáček vydaný Hnutím pro život. Kéž by si ho přečetly ženy, které uvažují o ukončení svého těhotenství a kdyby zachránil život alespoň jednomu malému človíčkovi, splní svůj účel. Jen s němým úžasem můžeme obdivovat dokonalost zrození nového člověka a jen bolestně konstatovat, že ve třetím měsíci těhotenství, kdy se také ještě interrupce provádí, již dítěti fungují všechny orgány a orgánové systémy.

Vývoj člověka

Oplození

Spojením vajíčka a spermie vznikne nová buňka. Obsahuje všechny informace pro každý detail lidského vývoje pohlaví, barvu vlasů a očí, výšku, atd.

První měsíc

Oplozené vejce se během zhruba 24 hodin rozdělí a další dělení potom pravidelně následují v několikahodinových intervalech. Embryo doputuje do dělohy ve stáří 7 - 8 dní a v té době je tvoří asi 100 buněk. 20. dne vývoje jsou vytvořeny základy mozku, míchy a nervových uzlin. 21 - 22. dne začíná fungovat srdce. 28. dne jsou založeny základy obratlů, lebečních kostí, svalů a začínají být zřetelné základy očí, uší, rukou a nohou. Embryo staré pouhý měsíc je zhruba 10.000 krát větší než původní oplozené vejce.

Druhý měsíc

40. dne vývoje začínají být zřetelné prsty na končetinách a je možné zaznamenat mozkové vlny. Mozek kontroluje na 40 základů kosterních svalů, nervy prorůstají do základů vnitřních orgánů. Formují se čelisti se základy zubů. Koncem měsíce žaludek vytváří žaludeční šťávu a začaly fungovat ledviny.

Třetí měsíc

Na kůži jsou s konečnou platností vytvořeny papilární linie podmiňující jedinečné otisky prstů. Dítě nyní spí, budí se, živě se pohybuje, kdyby se někdo dotkl jeho dlaně, sevře ruku v pěst. Koncem dvanáctého týdne již fungují všechny orgány a orgánové systémy. V dalším období plod vlastně již "jenom" roste.

Čtvrtý měsíc

Koncem měsíce (v 16. týdnu) dítě měří asi 14 centimetrů a váží okolo 200 gramů. Dítě slyší - bylo prokázáno, že vnímá matčin hlas a tlukot jejího srdce, ale i vnější zvuky. Pupečník spojující dítě s placentou je malý technický zázrak, který přepraví denně 284 l krve. Dítě již nejen zcela vyplnilo děložní dutinu, ale začalo rozepínat dělohu natolik, že matka začíná vnímat pohyby svého dítěte.

Pátý měsíc

Uplynula polovina těhotenství. Dítě měří 20 centimetrů a váží okolo 450 gramů. Zazní-li zvláště silný nebo znepokojující zvuk, dítě na něj reaguje rychlým pohybem. Lékařská technologie již umožňuje přežití dětí narozených v tomto stádiu.

Sedmý měsíc

Mozek dítěte již má tolik buněk, kolik jich bude mít při porodu. Dítě využívá čtyři smysly - zrak, sluch, chuť a hmat.

Osmý a devátý měsíc

Do podkožního vaziva se začíná ukládat tuk jako izolace i jako zásoba energie. Plynule se zvyšuje tvorba protilátek. Dítě za den spolýká čtyři litry amniotické tekutiny, pokud je sladká, i více. Často má škytavku.

Devět měsíců po porodu se ještě dělí mozkové buňky a dozrávají smyslové orgány.

Milí farníci, bratři a sestry v Kristu!

Chtěla bych se s vámi podělit o povídku neznámého autora, která se mi nedávno dostala do rukou. Ať je vám všem povzbuzením a nadějí že život smrtí nekončí, a že před Bohem a s Ním má KAŽDÝ šanci. Záleží jen na nás.

Bezezbytku odpykáno.

Můj čas vypršel a můj život na zemi dospěl ke svému konci. První, co jsme si uvědomili bylo, že sedím na lavici v čekárně - vypadalo to jako v předsálosti soudní síně. Otevřely se dveře a já byl vyzván, abych vstoupil a zaujal místo.

Jak jsem se tak rozhlížel kolem, spatřil jsem žalobce, byl to zlomyslně vyhlížející pán, který na mě nevrle zíral. Čišelo z něho takové nepřátelství, jaké jsem ještě nikdy u nikoho nespatriil.

Posadil jsem se. Po mé levici usedl můj obhájce, mile a dobrotivě vypadající muž. Zdálo se mi, jako kdybych ho už někdy viděl.

Dveře v rohu se prudce otevřely a vstoupil soudce ve splývavém rouchu. Kráčel přes soudní síň ke svému místu a já jsem nedokázal spustit oči z jeho postavy, vzbuzující pocit děsivě naléhavé přítomnosti. Když zaujal své místo, pravil: "Začněme!"

Žalobce povstal a řekl: "Jmenuji se Satan a jsem zde, abych objasnil, proč tento muž náleží peklu." A pak pokračoval výčtem lží, kterých jsem se dopustil, seznamem věcí, které jsem ukradl, a souhrnem případů, kdy jsem někoho podvedl. Mluvil o všech zvrhlostech, které se byt' jen jednou vyskytly v mém životě, a čím déle mluvil, tím hlouběji jsem se choulil na svém místě. Styděl jsem se tak strašlivě, že jsem nedokázal pohlédnout na nikoho, ani na mého obhájce, protože ďábel vytahoval na světlo i ty hříchy, na které jsem já sám již dávno zapomněl.

Byl jsem rozrušen vším tím, co o mně Satan říkal. Ještě více mě však zneklidňovalo mlčení mého obhájce, který klidně seděl na svém místě, aniž se jakkoli pokusil mě bránit. Nebylo pochyb o tom, že vším tím, co je řečeno, jsem skutečně vinen, ale v životě jsem udělal i leccos dobrého: zdálo se mi, že by bylo možné pokusit se vyvážit tím to zlé, co jsem zavinil.

Satanův projev vyvrcholil v zuřivém prohlášení: "Tento člověk náleží peklu. Je vinen vším tím, co jsem proti němu vznesl, a není nikoho, kdo by mohl prokázat opak. Dnes ať je učiněno spravedlnosti zadost."

Když přišla řada na obhajobu, můj zástupce se nejdřív zeptal, zda může přistoupit blíže k soudní stoličce. Soudce souhlasil, odmítaje Satanovy ostré protesty, a pokynul mu vstříc. Můj obhájce vstal a pokročil vpřed a já jsem poprvé naplno spatřil jeho velebný majestát. V té chvíli jsem pochopil, proč mi byl tak povědomý: mým obhájcem nebyl nikdo jiný než Ježíš, můj Pán a Spasitel.

Zastavil se u soudní lavice, měkce řekl soudci: "Ahoj, Otče!" a otočil se do síně. "Satan měl pravdu," pravil: "když označil tohoto muže za hříšníka, nehodlám popírat žádné z těch tvrzení. A souhlasím s tím, že jeho provinění zasluhují smrt, i s tím, že tento muž propadl trestu."

Zhluboka se nadechl, obrátil se ke svému Otci s roztaženými rukama a prohlásil: "Já jsem ovšem zemřel na kříži, aby tento člověk mohl mít věčný život. On mě přijal za svého Spasitele, je tedy můj."

A pokračoval: "Jeho jméno je zapsáno v knize života a nikdo mi ho nesmí uzmout. Satan dosud nepochopil, že tento muž nespadá pod spravedlnost, ale pod smilování."

Ježíš se opět posadil a zmlkl. Pak pohlédl na svého Otce a dodal: "Už nemusí být učiněno nic dalšího, protože vše, co bylo zapotřebí, jsem již učinil."

Soudce pozvedl svou mocnou ruku, uhodil soudcovským kladívkem do stolu a z jeho rtů splynula tato slova: "Tento muž je svobodný, jeho trest byl již bezezbytku odpykán, žaloba se zamítá."

Když mě můj Pán odváděl, zaslechl jsem Satana, jak se vztekle kasá: "Já se nevzdávám, příští pře je má."

Ježíš mě vedl dál a já se ho zeptal: "Už jsi nějakou při prohrál?" Kristus se láskyplně usmál a pravil: "Každý, kdo přišel ke mně a požádal mě, abych ho hájil, obdržel stejný výrok soudu jako ty: bezezbytku odpykáno."

P.G.

Velikonoční zábava

Tak nějak zněla pozvánka pro mladé visící na nástěnce před kostelem. Tato zábava se již tradičně konala v PZKO v Něborech na slavnost Zmrtvýchvstání Páně. Oficiální zahájení proběhlo ve 20 hod. V této době už byly obsazeny všechny stoly mladými lidmi z Třince, Těšína, Ropice a Horní Suché u Českého Těšína. Pozvání neodmítli ani kněží Otec Miloš a Otec Mirek, kteří se na nás přišli na chvíli podívat. A co se vůbec dělo? O hlavní zábavu se postarali naši diskžokejové, kteří se nám pouštěním různorodé muziky (od polky, přes valčík až k moderní hudbě) snažili rozproudít krev a rozhybat naše ztuhlé svaly po 40 dnech postu. Samozřejmě nechyběly ani soutěže. V jedné takové soutěži, kdy partnerka dávala pít partnerovi malé množství piva přes dudlík, zabodoval i Třinec a Petra Maršálková s Josefem Štašem vyhráli 1. místo. Z toho lze usuzovat, že mají v živé paměti, jak zacházet s dudlíkem. Dále si pro nás směsice mladých z Ropice, Třince a Suché připravila scénku (parodii pohádek), při níž se všichni dobře pobavili. Tímto jsme mohli odhalit nové herecké talenty, mezi které určitě patří Dominik Szlauer z Třince, který se dokázal naprosto skvěle vcítit do role ženy a nikdo by ho nerozeznal od pravé Popelky. Při tanci jsme se blíže seznámili s mládeží z Horní Suché a hned druhý den si to s námi rozdali ve volejbale.

Na závěr bych chtěla za všechny poděkovat pořadatelům (Majce a Romanu Bubovým a Dominiku Szlauerovi) a jejich pomocníkům za hladký průběh celé akce.

Pro MOST zachytila Lucka – PAC MAR.

Diecézní setkání mládeže s otcem biskupem

Jak už určitě víte, v sobotu 8. dubna 2000 měla katolická mládež setkání s otcem biskupem F.V.Lobkowiczem v Opavě. My z Třince jsme vyrazili v ranních hodinách. V autobuse jsme byli spolu s mládeží z farnosti Vendryně, které velel jejich jáhen Kazio Buba. Naše cesta začala modlitbou, kterou vedl otec Miloš. Přibližně po dvou hodinách jsme dorazili do vesničky Slavkov u Opavy, kde jsme se setkali s mládeží ze všech farností frýdeckého, bruntálského a opavského děkanátu. Každou skupinu vedl jejich duchovní otec. V tamním kostele jsme si před vystavenou svátostí oltářní zazpívali a pomodlili se. Místní nám ještě zahráli scénku o Mojžíšovi a s požehnáním jsme vyrazili. Cestou nás vedli “Mojžíš s prorokem”. Stalo se sice, že nás trochu svedli z cesty, ale rychle jsme zase nabrali správný směr. Před polednem jsme dorazili na hřiště ve Zlatníkách, kde nás po společné modlitbě čekalo občerstvení. V pravé poledne jsme se dali na další pouť. Bylo vidět, že se hodně lidí modlilo, protože jsme měli opravdu pěkné počasí. Vítr, který nás poháněl k cíli, byl sice studený, ale přesto jsme byli v dobré náladě. Jeden úsek cesty jsme šli poslepu. Měli jsme si sebou dovézt šátky a teď jsme je použili na zavázání očí. Na začátku každé řady šel “anděl strážný”, který nás vedl. Myslím, že při této cestě si většina z nás uvědomila jak je nádherné, že vidíme. Mohli jsme se sice sto procentně spolehnout na svého “anděla”, ale ani ten nemohl nahradit vidoucí oči. I když jsme vnímali věci kolem sebe, přece jsme se nemohli přesvědčit, jak to, či ono vypadá. Asi po tříhodinové pouti jsme dorazili ke konkatedrále Panny Marie. Náš děkanát dorazil jako poslední. Do Opavy jsme totiž šli z pěti různých stran podle děkanátů. Před farou nás již čekal otec biskup. Řekl nám, co vše máme udělat pro to, abychom získali plnomocné odpustky. Kněží nám udělili požehnání a my se přemístili do katedrály, abychom se ztišili a připravili na mši svatou, při které jsme shlédli scénku o ukřižování Pána Ježíše. Otec biskup se s námi rozloučil a my se vydali na zpáteční cestu. Toto setkání se mi velice líbilo, ale nejvíce se mi líbila věta mé nevěřící kamarádky, která s námi trávila celý den. Řekla mi, že máme velice pěknou mši svatou, a bylo na ní vidět, že lituje, že s námi není častěji. Ještě během mše svaté, když jsem se na ni párkrát podívala, byla velice smutná, ale zároveň bylo vidět, že jí mše svatá dala podnět k rozjímání o Pánu Bohu. Už teď se velice těší na děkanátní setkání s Otcem biskupem, které bude 8. května 2000 na Kozubové. A tímto bych Vás, mladí, chtěla pozvat, abyste přišli taky mezi nás. Určitě se Vám bude líbit a nebudete litovat. Touto cestou bychom taky chtěli poděkovat Otcí Milošovi a všem, kteří se podíleli na přípravě našeho setkání.

Monika

Sedm pravidel pro četbu bible (6.)

Jakob Kremer

6. "Nebud'te jen posluchači slova, ale jednejte podle něho." (Jk 1,22)

Každé čtení bible jako Božího slova musí být neseno ochotou konat Boží vůli, jak ji lze poznat v Písmu. To neznamená, že se musí každý text chápat jako návod ke konkrétnímu jednání. Bibli jde v první řadě o sdělení velkých Božích činů, jejich vrchol tvoří bohodidský čin lásky Ježíše Krista a jeho vzkříšení z mrtvých. Celé Písmo svaté je v tomto smyslu "evangeliem" (radostnou zvěstí) a je určeno k tomu, aby nám ve světě smrti zprostředkovalo naději a trpělivost (Řím 15,4). S výpovědí (indikativ) o Božím spásném působení je však zároveň spojena i výzva (imperativ) k obrácení a k víře. (Srv. sukus Ježíšova kázání Mk 1,15: "Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání a věřte evangeliu.")

List sv. Jakuba přirovnává posluchače Božího slova k člověku, který vidí svou tvář v zrcadle. Jak se v něm vidí, na to nesmí zapomenout, nýbrž musí ho to nutit k činu: "Vždyť kdo slovo jen slyší a nejedná podle něho, ten se podobá muži, který v zrcadle pozoruje svůj vzhled. Podívá se na sebe, odejde a hned zapomene, jak vypadá." (Jak 1,23 - 24). Co píše básník R. M. Rilke o tom, jak působí řecké umělecké dílo na pozorovatele (torzo Apollona), platí tím více o Písmu svatém: "...neboť tu není místečka, které by tě nevidělo. Musíš změnit svůj život".

Pro celou bibli platí to, co připomíná 2 Tm 3,16n. s ohledem na Starý zákon: "Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti". Cílem Božího slova, které je nám Bohem darované, spočívá tudíž v přetvoření člověka z posluchače v "Božího člověka". Jestliže Pavel v 2K 3,1-3 označuje svou obec jako "Kristův list", který smí napsat svým kázáním a zprostředkováním Ducha svatého, pak to lze v přeneseném smyslu tvrdit i o každém křesťanovi: četbou bible a životem podle ní se může stát "Kristovým listem" a tím jakoby "biblí", určenou k tomu, aby byla mnohými čtena a jinými předávána jako Boží slovo.

Této odpovědi našeho života, jak ji od nás požaduje Boží slovo, se nesmíme vyhybat tím, že bychom vyžadovali jako podmínku objasnění všech biblických problémů. "I kdyby bylo jen jediné místo v celé bibli, kterému bychom zcela rozuměli, pak bychom měli podle něho jednat a nikoliv si sednout a hloubat o temných, nesrozumitelných místech" (Kirkegaard). Podle Ježíšových slov v Janově evangeliu vede právě následování rad, daných ve jménu Božím, k poznání jejich božské autority: "Kdo chce činit jeho (Boží) vůli, pozná, zda je mé učení z Boha" (Jan 7,17). To je pro mnoho pochybujících a dotazujících se lidí naší doby cesta, která vede k víře nebo pevnějšímu věření. Byť by bylo mnohé v bibli těžko srozumitelné a nejasné, existuje velmi mnoho textů, kterým rozumí každý. Jestliže podle nich žijeme, nemůže se stát, že bychom nebyli uvedeni hlouběji do Božího tajemství. Časem budeme také schopni najít i v pochybných otázkách odpověď, která odpovídá Božímu Duchu, a budeme podle ní žít.

"Kdo však chce dokonale porozumět Kristovým slovům a najít v nich zalíbení, ten se musí snažit přizpůsobit celý svůj život jeho životu." (Tomáš Kempenský: Následování Krista I,1,6)

(pokračování příště)

Alleluja!

Motto: O Jezu jednorodzony, Synu Boha żywego, któryś stał się człowiekiem z miłości ku nam, poniósł śmierć na krzyżu i chwalebnie powstał z martwych - pragniemy przyjąć Cię do serc naszych i zachować po wszystkim czas życia doczesnego!

O błogosław! Biją dzwony,
Duch z ich głosem w niebo wzłata.
O błogosław! Rozmodlony
Ludzkość woła przed tron świata.

O błogosław! Zmartwychwstały -
Żywicielkę ziemię naszą
I wzdłuż i wszere - kraj nasz cały,
Poła, łany z żyzną paszą.

O błogosław! Wszystkie stany -
Niechaj przez Twe zmartwychwstanie
Zagoją się grzechów rany,
Zmiłuj się, ach zmiłuj, Panie.

O błogosław! Nasze wioski,
Nasze chaty, nasze miasta.

Niech w nie spłynie spokój boski,
Wiara, miłość w nich niech wzrasta...

Prawdziwa wiara i miłość są największym skarbem
człowieka!

Franciszek Babiuch, 23.04.2000

Poutě v letošním roce

KDU-ČSL navazuje na dosavadní činnost v organizování poutí i v letošním Jubilejním roce. Jsme si vědomi, že naplnit autobusy poutníky je stále obtížnější, neboť skoro každá rodina má své auto a proto jezdí samostatně, nebo dřívější pravidelní účastníci jsou již pokročilého věku a jezdit již nemohou. Ale přesto hodláme ve spolupráci s KDU-ČSL Český Těšín nabídnout i v tomto významné roce zájezdy:

- **4.6. (neděle) Sv. Hostýn** - pout' Radia Proglas. Je možno se setkat s těmi, které denně slyšíme na vlnách Radia Proglas.
- **27.6. (úterý) Licheň**, v tomto poutním místě od naší poslední návštěvy vyrostlo nebývalé monumentální centrum velmi podobné bazilice sv. Petra v Římě. Cena cca 400,- Kč.
- **5.7. (středa, sv. svátek) Velehrad**, kde se uskuteční naše největší všennárodní pout' za účasti všech našich Otců biskupů. Cena cca 200,- Kč.
- **13.8. (neděle) Cvilín**. Hlavním celebrantem bude O. Adam Rucki a jistě budou koncebrovat naši známí: O. Josef Goryl, O. Roman Dlouhý a O. Hyacint Skupieň. Cena cca 150,- Kč.
- **15.8. (úterý) Sv. Hostýn** již naše tradiční pout'. Cena cca 150,- Kč.
- **10. nebo 17.9. (neděle) Zlaté Hory**. Termín bude upřesněn dle termínu poutě v Třinci. Cena cca 200,- Kč.

Nabídka je jistě velká, ale zda se všechny zájezdy uskuteční, bude záviset na Vás. Jestli nás bude dostatek, pojedeme. Proto se hlase okamžitě na Vámi vybrané zájezdy, abychom mohli zajistit autobusy. Přihlášky každou neděli v Domečku, nebo tel. 0659/330 736.

Všechny zve za KDU-ČSL Ing. Oldřich Obdržálek

Pořad bohoslužeb v květnu

1. Neděle 7.5.2000 - 3. neděle velikonoční, 6.30 a 10.00 polsky, 7.50 a 17.00 česky.
2. Neděle 14.5.2000 - 4. neděle velikonoční, 6.30 a 10.00 česky, 7.50 a 17.00 polsky.
3. Úterý 16.5.2000 - svátek sv. Jana Nepomuckého, kněze a mučedníka, hlavního patrona Čech.
4. Neděle 21.5.2000 - 5. neděle velikonoční, 6.30 a 10.00 polsky, 7.50 a 17.00 česky.
5. Neděle 28.5.2000 - 6. neděle velikonoční, 6.30 a 10.00 česky, 7.50 a 17.00 polsky.
6. Středa 31.5.2000 - svátek Navštívení Panny Marie.
7. Čtvrtek 1.6.2000 - Slavnost Nanebevstoupení Páně.
8. Pátek 2.6.2000 - první pátek v měsíci dubnu.
9. Neděle 4.6.2000 - 7. neděle velikonoční, 6.30 a 10.00 polsky, 7.50 a 17.00 česky; první svaté přijímání dětí z polských škol.
10. Každou neděli (mimo dobu postní) půl hodiny před večerní mší svatou je adorace Nejsvětější Svátosti Oltární a svátostné požehnání. Poslední neděle v měsíci - mariánské večeradlo.
11. Po celý měsíc květen budeme slavit po večerní mši svaté májovou pobožnost.
12. V průběhu týdne mše svaté začínají v 6.35 a 17.00 hodin. V pondělí, středu, pátek - ranní česky, večerní polsky. V úterý, čtvrtek, sobotu - ranní polsky, večerní česky.

13. Každý čtvrtek po večerní mši svaté a první pátek po ranní mši svaté je výstav Nejsvětější Svátosti Oltární.
14. Každý pátek po ranní i večerní mši svaté je výstav Nejsvětější Svátosti Oltární s modlitbou Korunky k Božímu Milosrdenství.
15. Mše svatá v Domově důchodců na Sosně je každý pátek v 15.30. Mše svatá v Nemocnici Sosna je každou sobotu v 15.30 hodin. Půl hodiny před začátkem mše svaté je možno přistoupit ke svátosti smíření.

Redakce neručí za jazykový sled jednotlivých mší sv. Sledujte vývěsku v kostele!

Nedělní liturgie v květnu

3. neděle velikonoční (7.5.)

1. čtení: Sk 3,13-15.17-19; 2. čtení: 1 Jan 2,1-5a; Evangelium: Lk 24,35-48

Žalm: odp. Hospodine, ukaž nám svou jasnou tvář.

ref. Wznieś ponad nami światłość, Twoją, Panie.

4. neděle velikonoční (14.5.)

1. čtení: Sk 4,8-12; 2. čtení: 1 Jan 3,1-2; Evangelium: Jan 10,11-18

Žalm: odp. Kámen, který stavitelé zavrhli, stal se kvádrem nárožním.

ref. Kamień wzgardzony stał się fundamentem.

5. neděle velikonoční (21.5.)

1. čtení: Sk 9,26-31; 2. čtení: 1 Jan 3,18-24; Evangelium: Jan 15,1-8

Žalm: odp. Budu tě chválit, Hospodine, ve velkém shromáždění.

ref. Będę Cię chwalił w wielkim zgromadzeniu.

6. neděle velikonoční (28.5.)

1. čtení: Sk 10,25-26.34-35.44-48; 2. čtení: 1 Jan 4,7-10; Evangelium: Jan 15,9-17

Žalm: odp. Hospodin zjevil svou spásu před zraky pohanů.

ref. Wobec narodów objawił zbawienie.

7. neděle velikonoční (4.6.)

1. čtení: Sk 1,15-17.20-26; 2. čtení: 1 Jan 4,11-16; Evangelium: Jan 17,11b-19

Žalm: odp. Hospodin si zřídil na nebi trůn.

ref. Pan Bóg utwierdził swój tron na niebiosach.

Úmysly apoštolátu modlitby - květen 2000

1. úmysl všeobecný - Aby se Maria Matka Pána, stala vzorem věrnosti a velkodušnosti v následování Krista.
2. úmysl misijní - Aby jubilejní "seznam" nových mučedníků přivedl k rozkvětu nové misionářské jaro v církvi.
3. úmysl národní - Aby všichni chápali jedinečnou úlohu žen v naší společnosti.

Krátké zprávy

- V Domečku jsou k dostání opět nové knihy. Skoro celá dřívější kolekce byla obměněna. Je opět dostatek dvoudílných "Příběhů pro potěchu duše" a také obalů na české kancionály. K dispozici je podrobný katalog knih Cyrilometodějské matice. Přijďte si vybrat vhodný dárek.
- Otec Mariusz nám poslal nabídku poutních zájezdů (pořádá paní Vondráková z Brodku u Přerova). Jsou k dispozici v Domečku.
- Členům Radia Proglas připomínáme, že si mají z Domečku vyzvednout korespondenci. Radio Proglas je zasílá společně pro celou farnost. Upozorňujeme, že slyšitelnost v Třinci je dobrá. Zájemci o členství v Klubu Radia Proglas si mohou přihlášky vyzvednout v Domečku. Posilte řady našeho radia. Vysílá na frekvenci 93,3 MHz.

Skauti zvou na dětské odpoledne!

Třinečtí skauti si dovoluují pozvat všechny děti naší farnosti na dětské odpoledne, které se bude konat v neděli 4. června 2000 od 14 hodin v prostorách farní zahrady. Budou připraveny hry a soutěže. Rodiče, vezte své ratolesti a přijďte s nimi strávit odpoledne na farní zahradu!